

med mig forrige Gang, at ſtemme for det ærede Medlemſ Forſlag, eller det Mindretalsforſlag, han er Ordſfører for. Jeg ſkal endvidere tilføie, at naar der ikke ligger nogen anden Afgjørelſe for, da ville ærede Herrer ſe, at der i Grunden ikke let kan tænkes noget klarere og ſimplere Grundlag for et Fællesudvalg. Det, der ſkal ligge for fra dette Thing, er dette Things engang vedtagne Beſlutning, og det, der ſkal ligge for fra Landsthinget, er det andet Things vedtagne Beſlutning. Det er alſaa diſſe to modſtridende Meninger, ſom Fællesudvalget efter vor Forfatning efter beſte Evne ſkal ſøge at udjevne. Inden jeg ſlutter, vil jeg, uagtet jeg paa ingen Maade vil have denne Sag behandlet materielt, kun gjøre opmærkſom paa, for at ærede Herrer kunne blive klare over de Muligheder, der kunne komme ud deraf, hvorledes Takſtørrelſerne omtrent ſtaa. Det Forſlag, vi nu ſtulle ſtemme om, og ſom jeg vilde ønske, vi maatte komme til, dreier ſig om henved 8 Mill. Kr.; det Forſlag, der kom fra det andet Thing, har 9¼ Mill. Kr. Mellem diſſe to Forſlag ligger de nuværende Hærubgifter, der gaa noget over 8½ Mill. Kr. Det Forſlag, ſom jeg havde ſtillet, giſ ud paa, at der kunde arbeides videre frem indtil 200,000 Kr. mere end det nuværende. Om det nu ſkal lykkes at bringe noget ſaadant ud af Fællesudvalget, er for mig tvivlſomt, men at der maa arbeides videre efter den Stemning, der nu findes i Thinget, anſer jeg for utvivlſomt. Man ſer, hvorledes Stemninger og Tilſtande kunne forandre ſig fra den ene Dag til den anden; ſaaledes, ſom det er idag, var det ikke i Mandags Derfor tror jeg nu, at Udvaldet ſikkert nok bliver det, at denne Sag vil blive bragt over i Fællesudvalget; men ſaa vil jeg da tillige haabe, at den Mand gjør ſig gjældende i Fællesudvalget, at der ikke blot bliver Tale om at opnaa større Udgifter, men at der tillige redelig vil blive ſørget for, at der opnaas ſaadanne Lempelſer for Befolkningen overfor de tiltagende Hærubgifter, at de Mand, der ere med til at ſtaffe Reſultatet tilſtede, virkelig kunne tage det Anſvar paa ſig og ſige, at den Løsning er ligesaa god ſom den, de Fleſte have fundet tilfredsſtillende med Hensyn til Flaaden. Alſaa ſtemmer jeg for det Forſlag, ſom nu ligger for, Forſlaget fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og det Mindretal, ſom han er Ordſfører for.

Grifftrup: Den Sag, vi her behandle, har ganſke viſt for mig en ſærlig Interesſe, idet jeg der har haft Leilighed til at ſe, hvorledes de forſkjellige Grupper her i Salen have taget paa denne Sag. Naar vi nu her ſtaa overfor Afſlutningen af Sagen og overfor Spørgsmaalet, om vi ſtulle ſtemme for de Vædringsforſlag, der her foreligge eller ikke, er det ogſaa med en viſ Interesſe, at jeg ſer det Nære, der

er heromkring. Nu forekommer det mig, at der er fremkommet en hel Del under denne Debat, ſom har haft en mærkelig Karakter, og ſærlig forekommer det mig, at det Parti, vi her kalde Høire, har ſaa ondt ved at gaa med til de Vædringsforſlag, her foreligge, af den ſimple Grund, at, naar vi tage de Forhandlinger for os, ſom vi havde under 1ſte Behandling, ſærlig de Udtalelſer, ſom kom fra den ærede Krigsminiſter, have vi der et Billede af, hvorledes Regjeringen ſer paa Sagen i ſin Helhed; thi det er jo ganſke viſt ſaa, at den Reviſion, vi her foretage af Hærløven, ſtulde ſvare til Diemedet, nemlig Forſvaret. Men for den Fremſtilling af Forſvarsveſenets Gang, ſom den ærede Miniſter fremkom med, forekommer det mig, at han ikke har høſtet Noſ ſærlig af ſine Meningsſtæller. I alt Fald forekommer det mig, at En og Anden har ſtillet paa ham for hans Udtalelſer, ſom om de ikke rigtig ſaldt i deres Kram. Nu forekommer det mig, at, hvis han ikke har ſaaet Tak for diſſe Udtalelſer fra nogen Side, bør han have en Tak derfor, og den ſkal han ſaae fra min Mund. Jeg taffer den ærede Miniſter, fordi han har haft Mod nok til fra denne Plads at udtale, hvad der egentlig er den rene Sandhed, hvorledes vi ſtaa hertilands, naar vi lave vor Hærløve med det Diemed at forſvare os. Vi have hørt fra Miniſterbordet, hvorledes denne Sag i Virkeligheden ſer ud, hvorledes Facit vil blive, hvorledes den endelige Dpgjørelſe vil komme til at falde ud. Sandheden er, — og denne Sandhed er udtalt fra Miniſterbordet og kjendt over hele Landet — at det Forſvar, vi her lave, er et Forſvar, vi hengive os til og tro er et virkelig Forſvar, medens det i Virkeligheden intet Forſvar er, ſom vi kunne være trygge under. Det kunne vi paa ingen mulig Maade. Det er i Virkeligheden et Skinforsvar, naar vi tænke os ſtaaende overfor en Fjende ſom vor ſydlige Nabo. Hvad vil det ſige, at vi her have et ſaadant Forſvar, at vi kunne møde et muligt fjendtiligt Korps i Sylland? Ja, vi begynde at tage imod Fjenden, naar han ſkulde komme fra den Kant. Og hvad vil det ſige, at vi kunne tage imod ham paa Fyn? Ja, vi begynde at gjøre Modſtand, og det Samme gjøre vi, naar vi ere trængte tilbage paa Sjælland. Da ſøge vi at forebygge en Landgang. Men er det nogenſinde lykkes at forebygge en Landgang? Nei, det have vi hørt af den høitærede Miniſter, at det er ſaa godt ſom aldrig lykkes, naar den angribende Magt har haft en ſaa ſtor Styrke at ſende ud, at den har været Modſtanden overlegen, medens det ikke har været let for denne at beregne, hvor Angriberen vilde gaa i Land. Siden Dampens Indførelſe i Krigens Tjeneste have vi ikke et eneſte Exempel paa, at en Landgang er miſlykkes. Alſaa, den ærede Miniſter har klart ſagt os, hvorledes det vil komme til at gaa os, ſelv om han ſaar Hæren ordnet